

Rozsudek Nejvyššího soudu SSR ze dne 13.09.1973, sp. zn. 4 Tz 109/73, ECLI:CZ:NS:1973:4.TZ.109.1973.1

Číslo: 32/1974

Právní věta: Za dom iného v zmysle § 238 ods. 1 Tr. zák. nemožno považovať spoločný nerozdelený dvor páchatela a poškodeného.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 13.09.1973

Spisová značka: 4 Tz 109/73

Číslo rozhodnutí: 32

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Porušování domovní svobody

Předpisy: 140/1961 Sb. § 238

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 32/1974 sb. rozh.

Za „dom iného“ v zmysle § 238 ods. 1 Tr. zák. nemožno považovať spoločný nerozdelený dvor páchatela a poškodeného.

(Rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 13. septembra 1973 sp. zn. [4 Tz 109/73](#).)

Rozsudkom Okresného súdu v Poprade z 8. marca 1973 sp. zn. 4 T 87/73 bol obvinený Š. Š. uznaný za vinného z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a bol podľa § 238 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 15 mesiacov podmienene na skúšobný čas dvoch rokov. Podľa rozsudku trestná činnosť obvineného Š. Š. spočívala v tom, že 12. mája 1969 v Zálesí po predchádzajúcej hádke s poškodenou K. Ch. vošiel s palicou v ruke do jej dvora, nadával jej, vyhrážal sa jej zabitím a naháňal ju po dvore. K násiliu však nedošlo, lebo poškodená ušla do svojho bytu, kde obvinený za ňou neišiel.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 26. júna 1973 sp. zn. 6 To 294/73 odvolanie poškodenej K. Ch. zamietol ako podané osobou neoprávnenou.

Najvyšší súd SSR na základe sťažnosti pre porušenie zákona, ktorú podal generálny prokurátor SSR v prospech obvineného Š. Š., zrušil uvedené rozhodnutia okresného a krajského súdu a Okresnému súdu v Poprade prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Z odôvodnenia:

Najvyšší súd SSR sa ztotožňuje s názorom generálneho prokurátora SSR, vysloveným v sťažnosti pre porušenie zákona, že zistený skutok nevykazuje všetky pojmové znaky trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák. Z výsledkov vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že dvor, do ktorého obvinený Š. Š. vošiel a kde poškodenú K. Ch. palicou naháňal, nepatrí výlučne len poškodenej, ale že ide o spoločný dvor obvineného a poškodenej, ktorý ani nie je ohradený a medzi nimi fakticky rozdelený. Za „dom iného“ podľa zmyslu § 238 ods. 1 Tr. zák. možno síce okrem všetkých priestorov v dome považovať aj prilahlú záhradu alebo dvor, tieto však musia byť ohradené, resp. uzavreté. Za „dom iného“ v zmysle citovaného zák. ustanovenia však nemožno považovať spoločný neohradený dvor obvineného a poškodenej, ktorý nie je medzi nimi ani rozdelený. Ako vyplýva z dokazovania, išlo fakticky o voľný neohradený priestor pred domami obvineného a poškodenej, na ktorý mali obaja právo vstúpiť, resp. sa na ňom zdržiavať. V dôsledku toho konanie obvineného Š. Š. nemôže byť pre nedostatok uvedeného znaku objektívnej stránky posúdené ako trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák.

V ďalšom Najvyšší súd SSR upozornil na to, v ktorých smeroch treba doplniť dokazovanie z hľadiska možného posúdenia zažalovaného skutku podľa iných ustanovení zákona.